

слънцето. Това не бѣше вече пѣсень, то бѣше, сѣкашъ стѣнание, чудно нѣкакво ехо, което се прѣсна по гори и полета, ведно съ захождащитѣ слънчеви зари... Капкитѣ вече се не чуваха, не се чуваше и плѣсъка на близкия потокъ, който се изсипваше въ езерото въ единъ малкъ, пѣнястъ водопадъ.

Въ това врѣме горѣ почиваше овчарь. Той бѣ докаралъ стадата си на водопой и, облѣгнатъ на кривака си, гледаше пѣняститѣ води на бързата Янтра. Той бѣ младъ и строенъ. Кждравата му кестенява коса се спущаше по раменѣтъ му; облѣченъ бѣше въ кжса кожа и знаеше всичкитѣ пѣсни и приказки на страната — отъ тая на щуреца, до тжжната пѣсень на жътварката. Той се вслушваше въ пѣсеньта на бѣгащитѣ вълни, послѣ погледна слънцето и остана като прикованъ: нѣкакви звуци долитаха, сѣкашъ, съ неговитѣ лжчи. . . не, това не бѣ ситното клобочене на вълнитѣ, не бѣ шума на горитѣ, лѣхани отъ прѣдвечерника. И той напрегна слухъ. И защото отбираше отъ всѣка пѣсень, той отеднажъ разбра: тамъ се пѣеше за животъ и смъртъ, за послѣдни надежди и молитви на умираща младость, съ жажда за животъ и радости. . .

Но отдѣ иде тя, тая чудни пѣсень за живота и смъртъта? Той закара тозчасъ стадата си подъ клонеститѣ букове на отсрѣщната поляна и трѣгна бързо къмъ страната, отдѣто идѣше пѣсеньта. Той бѣгаше, запираше се, за да се вслуша добрѣ, и хукваше пакъ. Понѣкога му се струваше, че пѣсеньта иде изъ гората и тичаше натамъ, ала скоро разбра, че не е, че пѣсеньта иде отдолу, изъ дълбоко нѣкакво подземие. Дѣ? Отдѣ? Тукъ той сложи ухо на единъ камъкъ и разбра: пѣсеньта бѣше подъ него. . . И той се затири напрѣдъ. Сега тамъ се издигаха